

TILLA STUNDER

AF

LOUISE

[Fanny Lybecker]

BORGÅ, 1893.

IV 61

Rapport

STILLA STUNDER

AF

LOUISE

[*Fanny Lybecker*]

BORGÅ, 1893.

WERNER SÖDERSTRÖMS BOKTRYCKERI

Julhelsing.

☪ högtid stor, o dag af fröjd,
När Herren Gud af himlens höjd
Nedsteg till jordens dal;
När lifvets sol så skön upprann,
Och menskan väg till himlen fann,
Till ljus från mörker, kval.

Kom Julefröjd till hvarje hem;
Ett barn är födt i Bethlehem,
I krubban, uppå hö.
Han ser uppå den verld Han skall
Upprätta ifrån synd och fall,
Sig offra för och dö.

Brinn högt, du klara Juleljus,
I hemmets frid, i Herrans hus,
Samt vittna om Guds Son,
Om himlens konung, som kom ned,
Här kämpade, på korset led,
Gaf friden ofvanfrån.

Låt dörren upp för denne vän,
Som kommer städs på nytt igen,

BORGÅ, 1893.

WERNER SÖDERSTRÖMS BOKTRYCKERI.

Med kärlek till en hvar;
Som tröttnar ej att klappa på.
Vill in till alla, stora, små,
Med ljusets stråle klar.

I våra hjertan blif och bo,
Upplys vår själ med kärlek, tro,
Gif andans sanna lif!
I sorg och fröjd, i lust som nöd,
I vaxling all, i lif och död,
Hos oss här städs förblif!

Aftonstämning.

☉ hur ljuft i kvällens frid,
På sin Frälsare få tänka;
Borta då all kamp och strid,
Ljusets englar ned sig sänka
Till vår jord med himlabud,
Bära helsning ifrån Gud.

Aftonstjernen lyser klar,
Alt är stilla i naturen,
Himlen strålar underbar,
Och på bönen vingar buren.
Höjs min själ mot ljusets rymd,
Ej af moln och töcken skymd.

Skall min lefnadskväll så skön,
Och så ljuf som denna blifva?
Vid min sista aftonbön
Fridens englar mig omgifva,
Ge den ro jag här ej faun,
Den ej verlden gifva kan?

Barndomsminnen.

☉ lifins du den lyckliga barndomens dagar,
Intet dess fröjder ur minnet förjagar,
Sällsamma stunder af löjen och tårar,
I barndomens vårar!

Ack! huru roligt vi hade tillsamman
Trefligt om kvällen vid husliga flammen,
Frid i vårt hjerta, och frid i vår hydda,
I dagar, de flydda.

Skön som en vårdag, den lyckliga tiden,
Ar som ett årslag, så hastigt förliden,
Gerna tillbaka än tankarna ila.
Dit åter att hvila.

Mins du den flydda, den älskande anden,
Barndomens hydda, den leende stranden —
Flyktad är anden, och borta vår hydda,
Från dagar, de flydda.

Minnets och saknadens genier dröja
Nu vid de nejder, der åter sig höja
Jublande toner af vårar, som födas,
Att vissna, förödas.

Klaga dock icke, fast vanskligt är lifvet!
Icke för stunden det endast blef gifvet.
Än blomma högt öfver saknadens tårar
Eviga vårar.

Bönesuekar.

Hilde Skapare i ljuset,
Se till mig!
Anden upp till Fadershuset.
Flyr i bön till Dig.

Låt den länge, länge dröja
Hos Dig där,
Och sin vinge ofta höja
Till sin Fader kär!

Dit till hemmet städs jag längtar,
Och till dem,
Till de kära, anden trängtar,
Som förut gått hem.

Hvad betyda tårar, tårar,
Blott jag vet,
Att mot evigt sälla vårar.
Ledas mina fjät.

Att jag en gång vid Din sida,
Skall få bo,
Ljuft att här den stunden bida,
Att få hoppas, tro.

Möter mig ock mången smärta,
Mången strid,
Vet jag, att invid Ditt hjerta,
Ges en salig frid.

Barnatro.

Uppå korsets stig,
Herren leder mig
Till sitt ljusa land,
Ja, på korsets väg,
Lättas mina steg
Vid Hans Fadershand.

Ljufva, sköna ro,
På Guds Son få tro,
Uti lust och nöd;
Vid Hans hjerta, där
Evig hvila är
Uti lif och död.

Vakar, sofver jag,
Lycklig natt och dag,
I min barnatro:
Tills en gång hos Gud
Som en Kristi brud
Jag får evigt bo.

Bön om tillväxt.

Sif mitt hjerta mera värme,
Mera ljus åt själen gif,
Låt min ande mer förklaras,
För ett högre, bättre lif.

Låt Din stråle genomtränga,
Skingra mörkret i min själ,

Att den af Din fulla klarhet,
Af Din salighet får del.

Den bästa vännen.

Har jag blott Jesus till min vän,
Jag rådes ej förgängelsen,
Ej grafven eller döden;
Med tanken på ett högre lif,
Jag säger städs: O Jesu blif
Mig när i alla öden!

Har jag blott Dig, så har min själ
I himlens frid och glädje del,
Samt räds ej lifvets skiften;
Ett ögonblick vår lefnad är
Emot den fröjd, som väntar där,
På andra sidan griften.

Kom därför död, jag skyr ej dig!
De sällas frihet ger du mig,
Du krossar jordebojan,
Och för till härlighetens land.
Hvar friggjord själ invid din hand
Från slottet som från kajan.

Må Gud mig sända, hvad Han vill,
Jag bidar uti trone still,
Samt mig till Jesus sluter,
Och som min egen lycka är,
Den sällhet, som hvar broder här,
I tron på Kristus njuter.

Den sköna rosen.

En ros så skön där spirar fram
Vid korsets stam.
Och daggen ligger frisk och klar
På rosen kvar.

Men genom daggen rosen ler,
Åt solen ser;
Och solens stråle kysser den,
Från himmelen.

Den trifs så väl vid korsets fot,
Tag den emot,
Och vet, att „ödmjukhet“, så är,
Det namn den bär.

Den hatar världens split och strid,
Den älskar frid,
Och fastän ringa, härligt stor.
Gud i den bor.

De fåglar små.

De fåglar små,
De bygga bo,
Till hvila gå
I frid och ro,
Men menskan här,
Som kronan är
I skapelsen,
Mest strida plär.

De foglar små
Om morgon gladt
Sin lotsång slå
På hvilans natt,
Men menska, du,
Så sällan ju
Din Skapare,
Lofprisar du.

De foglar små,
Dem fröjda här
En himmel blå,
Den dag som är;
O menska tag,
Som de, Guds dag,
Guds sol och ljus,
Med välbehag.

En moders öga.

Som en blick ifrån det höga
Vakar här ett moders öga,
Öfver hjertats skönsta skatt,
När hon tar i famn den lilla,
Att så skydda för all villa,
Ja, för mörker, storm och natt.

Hon ej vet, hvad svåra öden,
Hvad från vaggan intill döden,
Väntar det på stormigt haf;
Kanske fridens englar följa,
Men ock lätt på upprörd bölja,
Kan dess farkost gå i qvaf.

Hon med blicken det omsluter,
Med dess milda glans begjuter
Barnet, som hon har i famn.
Hoppets tankar henne lifva,
Gud helt visst åt det vill gifva
Undan stormen säker hamn.

Barnet sina ögon gömmer,
Perlor två. Kanske det drömmer
Om en okänd verld så skön;
Modersögat alt jämt vakar,
För sin älskling hon försakar,
Alt, försänkt i hoppfull bön.

En salig stund.

Vill du veta, hvad jag känt?
Jag känt ett ögonblick
En försmak af Guds salighet,
Hans ande mig omslöt, jag vet,
Hans anlete jag skåda fick
Ett saligt ögonblick.

Vill du veta, hvad jag känt?
Jag känt en salig stund,
En stund så ljuf, en stund så skön,
Så härlig som en moders bön,
Som kvällens kyss i fridens lund,
Jag känt en salig stund.

Evighetstankar.

Betänk dock, o själ, ej endast för stunden
 Vi lefva, nej högre och skönare mål,
 Oss Skaparen gaf, men blicken ombunden
 Det himmelska evighets ljuset ej tål,
 Gif därför, o Gud, ett evighetssinne,
 Bered för ett kommande lif så en hvar,
 Att när Du klappar, och stunden är inne,
 Lampan har olja, och brinner helt klar.

Frid.

Kom ljufva fläkt af himlafrid,
 Ombägna mildt min själ,
 Förskingra mörker, kval och strid,
 Du fridens Furate öm och blid,
 Som vill mitt sanna väl!

Det stormar vildt på tidens haf,
 Och vågor sammanslå,
 Men Jesus är min käpp och staf,
 Så nöjd jag vandrar mot min graf,
 Och fruktar intet då.

På börens vingar höjs min själ
 Upp mot den ljusa värld,
 Tills jag en gång har sagt farväl,
 Då jag af lifvet där får del,
 Får värmas vid dess härd.

Försoning.

Försoning, o hur ljuft det klingar,
 Det dyra ord till menskans själl
 Det bär på ljusa englavingar,
 Frid och sällhet, evigt väl;
 Har du känt den ljufva friden,
 När ett sår har balsam fått?
 O! då vet du efter striden,
 Hur försoning kännes godt.

I naturen alt förbytes,
 Der ges kamp, men äfven frid,
 Månget träd af stormen brytes,
 Kvällen kommer dock så blid;
 Alt blir åter lugnt och stilla,
 På en vink utaf Guds hand,
 Så ock hjertats oro, villa,
 När menskor knyta fridens band.

Guds nåd.

Guds nåd är hvarje dag så stor,
 Den Fader, som i höjden bor,
 Sitt barn ej öfvergifver;
 Han väl till pröfning sorg oss ger,
 Dock bäst af alla städs inser,
 Hvad oss till gagn här blifver.

Vi knota mången gång likväl,
 Besinna ej, hvad för vår själ,
 Är nyttigt att här bära,
 Att Gud oss lägger korset på,
 För att vi Honom komma må,
 I tron alt mera nära.

Så är jag nöjd, tar sorgens dag,
Som glädjens, efter Guds behag,
Hur Han åt mig vill dela;
Guds Fadersöga bäst kan se;
I alt mitt eget väl och ve,
Hans nåd skall ej föfela.

Och när min sista timma slår,
Jag vid Ditt hjerta hvila får,
Hos Jesus städs förblifva;
Det är Din största nådeskänk,
Guds kärlek, dock o själ betänk,
Hvad alt Han dig vill gifva.

Hemåt.

Proget kämpa, städs gå framåt
Under lifvets pilgrimsfärd,
Bör en kristen, sträfva hemåt,
Mot en högre, bättre verd.

Hemåt, o hur ljuft det ljuder,
För den själ, som blicken fäst
Vid det mål, som hvila bjuder,
Vid den vän, som älskar mest.

Lugnt han går till nattens hvila
Efter dagens möda, strid;
Först som sist hans tankar ila,
Mot det sälla hemmets frid.

När de hemlands toner ljuda
Sist i dödens stilla stund,
Vill oss Frälsarn hvila bjuda,
Samt ett evigt fridsförbund.

Hemlängtan.

Frälsarn jag funnit, se alt är så godt,
Klarhet jag vunnit, nu bidar jag blott
Den fröjdfulla evighetsdagen;
Dess toner ren tränga så ljuft till min själ,
Snart alt blir så stilla, jag säger farväl,
Skiljes gerna, när stunden är slagen.

Tron bygger bryggan till sällare land,
Kristus oss räcker en kärleksfull hand,
Som för oss så säkert dit öfver.
Knoppen vid vårsolens kyss spricker ut,
Anden förklarad vid jordlifvets slut
En evighetssommar behöver.

Och därför jag flyr till min Frälsare kär,
I lifvet och döden vår tillflykt Han är,
En hamn, där vi trygt kunna hvila;
Till hemlandets kust, der ej solen går ner,
Der alt i Guds ljus jag förhärligadt ser,
Dit tankarna längtansfullt ila.

Hjertats tårar.

Gud, som i det dolda ser,
Räknar äfven hjertats tårar,
Vet, att fastän munnen ler,
Taggen dock på djupet sårar,
Vet, att uti hjertat, där,
Månget styng förborgadt är,
Fast ej munnen klagar.

Men de skola torkas af,
Alla hjertats, ögats tårar,
Stoftet finner ro i graf.
Anden flyr mot ljusets vårar;
Dit en gång den svinga skall,
Där ej suck, ej tårars fall,
Blott evigt fröjd skall vara.

Hymn.

Illilde Gud, Dig vare ära,
Jord och himmel Dig hembära,
Lof och pris, Du Evige;
Englakörer Dig lofsjunga,
Blixtar från Din himmel ljunga,
Fågeln med sin späda tunga,
Alt vill vittne om Dig ge.

Ja, Ditt lof kring verldar skallar,
Till Din tron Du själar kallar,
Hjertan drager, dem Du väckt;
Ljus och frid åt oss Du bringar,
Bönen upp till Dig sig svingar,
Ty Du bär på ljusets vingar,
Aftonsol och morgonväckt.

Jesu kors.

Jag älskar Jesu kors, ty det allena
Kan skänka oss en evig sällhet, frid,
Det eger makt med Jesum oss förena,

Ej blott för stunden, men för all vår tid,
Hvad under då, om jag vid korsets fot
Vill söka läkedom, för själen bot.

Jag älskar Jesu kors, ty der jag finner
Ett hjerta varmt, en kärlek djup och ren,
En sol, som aldrig slocknar och försvinner,
Hur skönt att värmas af dess klara sken;
Jag därför mer än alt, har korset kärt,
Ty der min Frälsare jag känna lärt.

I ljuset af Ditt kors jag mitt vill bära
Samt verka för Din sak, på Ditt blott se;
I storm och strid, om Du blott är mig nära,
Jag har den frid, som världen ej kan ge;
Och fruktar intet, när hos Dig jag är,
Ty öfver hvarje bråddjup Du mig bär.

Jerusalem.

Itt himmelska Jerusalem,
Du andens evigt sköna hem,
När hyddan brustit har,
O skall jag också en gång få,
Bort till det sälla hemmet gå,
Till Gud, min himlafar.

Med gator utaf guld, så klart,
Så genomskinligt, underbart,
Som renaste kristall,
Med ädelstenar rikt besatt,
De portar, som Du öppnar gladt,
För evigheter all.

Hur saligt att få gå dit in.
 „Se här är kronan, den är din“
 Blir helsningen från Gud.
 Skall jag den också en gång få?
 Med segerpalm i handen stå,
 En Jesu Kristi brud?

Kristus, vårt alt.

Alt är fäfångligt, vanskligt på jorden,
 Ett blott nödvändigt, evighetsorden,
 Förgångelsens bölja
 Ej kan dem bortskölja.

Fridlyst är anden; har den ej funnit
 Himmelska stranden, hvad har det vunnit
 Då, människans hjerta?
 Blott gnagande smärta.

Kristus är hamnen, solen för alla,
 Ljusliga famnen, ej kan det falla,
 Det fästet i nöden,
 Vår klippa i döden.

Stormen den rasar, brännhet är striden,
 Menskan, hon fasar, saliga friden,
 Dock Kristus den gifver,
 I Honom förblifver.

Lofva Herran.

Lofva Herran alla tider
 Vill jag, hur det än må gå;
 Skall jag kämpa hårda strider,
 Eller gladjens rosor få?

Lofva Den, som gaf mig lifvet,
 Mig med nåd ombuldat har!
 Vet, att hvad oss än blef gifvet,
 Allt dock till vårt bästa var!

Väl det kännos hårdt att strida;
 Kanske ljuft det dock kan bli,
 Om Du städs är vid min sida,
 Står i alt Ditt barn här bi.

Lef för andra.

Lef för andra, ej allena
 För dig sjelf ett sjelfviskt lif,
 Tanke, handling ljuft förena,
 Rik på tro, som kärlek blif!

Lef för andra, dagen skrider,
 Verka, medan än är tid,
 Att, när det till kvällen lider,
 Du har lugn och samvetsfrid!

Lef för andra, Fadrens öga
 Ser på dig med välbehag,
 När du himlens bud, det höga,
 Följa vill, ja hjertats lag!

Mitt mål.

Mitt mål är himlen; lifvets blomma
Der omplanteras skall en gång,
I evig klarhet bland de fromma,
Befriad från en värld så trång.

Mitt mål är grafven, dödens engel,
Der reda skall åt mig ett bo,
Och när den bryts, min lefnadsstängel,
Skall der mitt stoft få hvila, ro.

Kanske får anden hemåt ila
Att slutas i sin Faders famn,
Då både själ som kropp få hvila
Uti en lugn och säker hamn.

Mörker och ljus.

Så hemskt är på hafvet, när stormarna rasa.
Naturen i uppror, med oro och fasa
Blott bidar och längtar att komma till ro;
Men stormen, den växer och mörkret tilltager,
Man ser ej en ljusning, en glimt utaf dager,
En hamn för den trötte, ett vinkande bo.

Jag vet dock för längtande anden ett fäste,
Jag funnit en hamn liksom fogeln sitt näste,
Ett hem ofvan stjernornas strålande värld,
Der bidar jag lugn på förlossningens timma,
Då solen skall skingra allt mörker, all dimma,
När härlig den uppgår vid glödande härd.

Ja, hög, majestätisk den en gång frambryster
Och alt i naturen i stillhet förbyter.
Nu vågen sig hvilar, deas klagan bortdör,
Så skall du ock själ, som här kämpat och stridit,
Se evighetssolen, när natten förldit,
Då engeln med lian till hemmet dig för.

Min svanesång.

Jag mitt farväl, du fosterjord,
Till dig jag mer ej återvänder;
Jag längtar hem, går snart om bord,
Bort till de evigt ljusa stränder.

Hur mången gång jag njutit har
Här vid den klara hemlandsvågen!
När man af lifvet afsked tar,
Så leker annat dock i hägen.

Det är en himmel evigt blå
Med kärlek i hvar stjernas öga,
En hamn, dit inga stormar nå,
En själens ro uti det höga.

Det hägrar ren det sköna land,
Der mycken sällhet vi få njuta;
Snart lyran domnar i min hand,
Min svanesång jag måste sluta.

När?

Får skall väl alt en gång bli uppenbaradt,
 Hvar gåta löst, hvar fråga få ett svar,
 I evighetens ljus alt bli förklaradt,
 Uppdagadt det som här förborgadt var?
 Jo, när min Frälsare jag skåda får,
 Då anden hem till Fadershuset går.

Der ges det ej ett enda hvarför mera,
 Ty Herren sjelf åt alt förklaring ger
 Ej något tvifvel, inga frågor flera,
 Då anden frigjord, sanningen blott ser;
 Men när? Ja när det sker, vet endast Gud,
 Som kallar hem hvar själ på dödens bud.

Otro.

All otro från hvar själ föravinno,
 Ty den ett gift för hjertat är,
 Och friden kan ej bo derinne,
 När tviflets makter herska der!
 Hur skulle ljusets blomster trivas
 Uti en jordmån, mörk och kall,
 Der de af himlens sol ej lifvas?
 En storm dem snart föröda skall.

På Golgatha.

På Golgatha jag gerna dröjer,
 Ty där strålar evigt skön
 Den sol, för hvilken hjertat böjer,
 Sig i stilla andakt, bön,
 Den kärlek stor, som alt förmår,
 Som torkar bort hwarenda tår.

Hvad skall jag väl som gengäld gifva,
 Lägga ned vid korsets fot?
 Min kärlek, ty jag Din vill blifva,
 Tag min ringa gifva mot,
 Drag mig alt närmare till Dig,
 Från fäångans och flärdens stug!

Gör mig alt mer för himlen mogen,
 Tag, o Jesu, helt min själ,
 I smått som stort, i alt Dig trogen,
 Du, som vill mitt sanna väl,
 Tills jag en gång på dödens bud,
 Blir kallad hem till Dig och Gud.

Reflexioner.

Liksom en himmelsk ton och som en ljusets tanke
 Min själ är säll och fri uti Guds rymder blå,
 Och när min lefnadsdag är här förbi, får kanske
 Förklarad anden hem, för evigt återgå.

I lifvets morgonväckt jag tänkte många gånger,
 Som i dess middagshöjd: o lif, fullt af behag!
 Men hvad är detta alt, mot evigt sälla sänger,
 Mot aftonrodnad skön, mot evighetens dag.

Hvad är det mot den röst, som till mitt hjerta talar,
 I lifvets afskedsstund, vid andens högre flykt
 Emot den ande mild, som tröstar och hugsvalar,
 När jag i Frälsarns sköt insomnar lugnt och trygt.

Salighetsklippan.

För salighetsklippan det vatten jag öser,
 Det lefvande vatten som svalkar min själ,
 När Herren min ande ur stoftet förlöser,
 Han gifver mig helt i min Frälsare del.

Den eviga källan alt klarare blifver,
 Ju mera min själ blir för himmelen fri,
 Alt högre det lif oss vår Frälsare gifver,
 Blott han med sin ande får verka deri,

O! må vi på salighetsklippan då bygga,
 Samt rena vår själ af dess himmelska glöd,
 Så äro i lifvet och döden vi trygga,
 Då ega vi säkert ett fäste och stöd.

Ja, må af Guds strålar vi städse oss värma,
 Ty Kristus vill vara vår sol och vårt alt,
 Till honom, Försonarn, alt mera oss närma,
 Så hafva vi lifvet, när alt här blir kallt.

Som seglarn.

Som seglarn längtar från en stormig sjö
 Till hemmets kust att der i ro få hvila,
 Så själens vingar till de sällas ö
 Så längtansfullt från lifvets stormar ila.

De längta dit likt svanen till den strand,
 Som ler i ljus, fast höstens dag är inne,
 Der växer i de sälla andars land
 En ört så skön för ett betungadt sinne.

Dit ledes mången genom sorgens dal,
 Men mången ock från sorglöshetens salar,
 Der höres suckan, lättas hjertats kval
 Der faller himmelsk dagg, som mildt hugsvalar.

I glädjens dag, i fridens hyddor säll,
 Flyr man dit ock, när sorgerna, de agga,
 Så nöjd som seglarn mot sitt hemlands fjäll,
 Som barnet med små sorger till sin vagga.

Strid och frid.

I upprörd tid, bland strida vågor
 Jag ställer till mig dessa frågor:
 Hvar skall väl själen finna ro?
 Hvar ges, när vreda böljor svälla,
 Den evigt rena, ljusa källa,
 Der menskans hjerta lugnt kan bo?

På jordens världshaf, stora, vida,
Der ofta vilda stormar strida,
Kan äfven stillhet slå sig ned,
Då hvilas fridfullt lugn deröfver,
Som mörkrets alla makter söfver,
Som tystar stormens suck så vred.

Då hörs ej elementer rasa,
Som väcka menskans skräck och fasa,
Ty hafvet har en sabbatsstund;
Alt i naturen hvila njuter,
Och våg till våg sig sammansluter,
I skönt, i vänskapfullt förbund.

När solen slocknar, dagen ändas,
Och himlens klara stjernor tändas,
I belig andakt hafvet står;
Då talar Gud till menskoanden
I guldkrift från den fjärran stranden,
Och lugn och frid i natten rår.

Så bör ock själen skild från bruset,
I stillhet bida friden, ljuset,
Alt Herrns verk slår rot deri;
Så måste hjertat stilla vara,
Att himlen må sin bild förklara
I obegränsad harmoni.

Stjernan.

Du stjerna, leende och klar,
Så strålande och underbar,
Hvad är det väl du tänker på,
Der uppe i din rymd den blå,

När från din ljusa, sköna värld
Du skådar ned på synd och flärd,
På mycken oro, sorg och strid,
Ifrån din himmel klar och blid?

Kanske dock höjes mången bön
I kvällens stund så ljuf och skön
Samt mången tacksamhetsblick dit opp
till Gud, i kärlek, tro och hopp.

Han gaf ju oss odödlig själ,
I ljusets rika skatter del,
Och efter slutad vandringstid,
Åt frälsta anden hvila, frid.

Brinn därför högt du låga klar,
Förljufva mina lefnadsdar,
Ty genom dig Guds blick jag ser,
Som skådar hit till jorden ner!

Suck vid korset.

G Gud! jag har ej, som jag bort,
 Dig af hjertat tackat, prisat
 För all den nåd Du mig bevisat
 Hvad godt Du städse mot mig gjort,
 Din kärlek och barmhertighet.
 Ja, jag är syndfull, jag det vet,
 Men Jesu blod mitt hjerta renar,
 När jag flyr till korsets fot
 Och mig med Dig i tro förenar,
 Tag der, o Gud!, min suck emot.

Ja! tag den suck, som höjs till Dig
 Från en främling här på jorden,
 Som fått sikte på de orden:
 „Kom i tro och bön till mig“,
 Som längtar till den boning ljus,
 Der jag ett barn i Fadershus
 Får evigt bland Din englaskara
 Prisa Dig, o Fader huld,
 Så lycklig hos den vännen vara,
 Som gaf sitt lif för menskans skuld.

Der ges ej någon suck och gråt,
 Men allt blir der så lugnt och stilla:
 Ej någon oro, syndens villa,
 Som här på törnig vandringsstråt;
 Där skola lyckliga vi bli,
 Vid Frälsarns hjerta hvila vi;
 Må därför världens flärd ej störa
 Korsets frid så ljuf och skön,
 Ej något från min Gud mig föra,
 Det är min suck, min stilla bön.

Till en blind.

Du ser ej solens klara sken,
 Ej stjernorna du ser,
 Ej vinterns dag, så ljus och ren,
 Ej barnet, som här ler,

Ej blomman gömd uppå din stig,
 Ej rosens skära blad,
 Som uti solen öppna sig
 Kring kalken rad för rad.

Ej sommarn som i fågring står,
 Så härlig i sin skrud,
 Den leende och unga vår,
 Uppruunen nyss från Gud.

Ej månen, som ur silfverflor,
 Till jorden skådar ner,
 Ifrån sin värld, så rymlig stor,
 Nej, intet du här ser.

Alt för din blick fordoldt ju är,
 Vår yttre, sköna värld,
 Men i ditt inre du dock bär
 En andens, mera värd.

Ty ock den helga sångens ljud,
 Ju till ditt hjerta når,
 Och kanske mera rikt i Gud,
 I bön ditt lif förgår.

Vid Bolki sjö.

(i Norge.)

Den Junikväll vid Bolki sjö
 Är ljuf, oändligt skön.
 Hvar klagan måste tyst bortdö.
 Naturens stilla bön
 Försänker hjertat uti frid;
 Med häpenhet man ser
 Den anblick, majestätisk hög,
 Som sig för ögat ter.

De höga fjäll i fjärran blå,
 Här tala till vår själ
 Det språk vi borde väl förstå
 Om Skaparn, som ger del
 Åt menskan af alt skönt och godt,
 Som tänkt på minsta grand,
 I höga fjäll, som hvarje korn
 Lät se sin allmakts hand.

Här njuter man i fulla drag
 I sommarkvällens frid
 Af Norges skönhet och behag.
 Bortgömd från världens strid;
 Mitt hjerta hviskade i mig;
 „Försumma ej, nu bed
 Och för din Skapare och Gud,
 I ödmjukhet fall ned!“

Men ibland fjäll det skönsta dock
 Med hjassa snöbetäckt
 Ses Gausta i den hvita lock,
 Som städs beundran väckt;

Det vinkar vandrarn upp till sig.
 Säg bar du mod, så gå.
 Blott Herrens hand ledsagar dig,
 Kan tryggt du våga på.

Vid tanken på döden.

Huru smätt är allting här
 Emot det lif, som väntar der,
 På andra sidan grafven;
 Den som sitt hopp på Frälsarn byggt,
 Skall därför möta döden tryggt,
 När fäld är vandringsstafven.

Då ses den ljusa, sköna värld,
 Som fri från otro, synd och flärd,
 Ger trötta anden hvila;
 Ja, lefver jag ett lif i Gud,
 Rads jag ej håller dödens bud,
 Skall glad till hemmet ila.

Och fastän mörk, den tränga port,
 Den för dock till den sälla ort,
 Der det blir godt att vara,
 Der vi få sjunga lof och pris,
 Tillbedja Fadren på alt vis,
 Ibland Guds englaskara.